

toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušiti a, ježto bez onoho zjištění ihned ve věci samé rozhodnouti nelze, vrátiti věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Tytéž důvody, na nichž se zakládá toto opatření, prospívají však také spoluobžalovanému, který nepodal zmáteční stížnosti, neboť ani u tohoto rozsudek nezjišťuje, že si byl vědom, že obžalovaná k vystavení stvrzenky oprávněna nebyla, ač též u tohoto obžalovaného vzhledem ku zvyku, svědkem U-em potvrzenému, o této otázce mělo býti uvažováno, ježto jde o řezníka, který nakupuje dobytek pro svůj obchod na venkově a proto asi zná zvyky venkovské. Proto bylo dle §u 290 tr. ř. z povinnosti úřadu postupovati tak, jako kdyby dotčený důvod zmátečnosti byl býval k platnosti přiveden též tímto obžalovaným, a uznati tudíž jak se stalo.

Čís. 1454.

Zákon o maření exekuce.

K skutkové podstatě přestupku dle §u 3 zákona z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. vyžaduje se jen úmyslnost odnětí předmětu z úředního opatření. Lhostejno, že zabavená věc byla bezcenná nebo z exekuce vyloučena. Omyl po této stránce pachatele neomlouvá. Ztráta práva volebního tu nenastává.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1924, Kr I 283/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 12. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil však dle §u 290 tr. ř. rozsudek ve výroku, jímž vysloveno, že u obžalovaného nastává ztráta práva volebního do obcí republiky Československé a výrok tento z nálezů rozsudkového vyloučil — mimo jiné z těchto

důvodů:

Vývody zmáteční stížnosti, uplatňující důvody zmátečnosti dle §u 281 čís. 4, 5, 9 b) tr. ř., vycházejí z názoru, že trestnost stěžovatele je vyloučena proto, že, jsa v omylu o předpisech exekučního řádu, pokládal své jednání za beztrestné. Domníval prý se, že když kazící se maso z vadné krávy včas prodá, než by se zkazilo, a když ztržené peníze odevzdá vymáhajícímu věřiteli, nedopouští se ničeho nezákonného a nedovoleného, a to tím spíše, že ani nevěděl, na kdy exekuční dražební prodej je ustanoven. Mimo to nemohl prý nikdy tušiti, že by věc bezcenná, k požívání nezpůsobilá a pro člověka škodná, jako tele embryo z vadné krávy, mohla býti pro majetkový zájem vymáhajícího věřitele exekučně zabavena. Lze arci připustiti, že by neznalost předpisů exekučního řádu jako omyl o skutkových okolnostech ve smyslu §u 2 písm. e) tr. zák. mohla způsobiti beztrestnost pachatelovu, ale účinek ten

mohl by nastati jen tehdy, kdyby neznalost ta byla příčinou omylu o skutečnosti, zda dotyčné věci byly úřadem zabaveny čili nic. Neboť po stránce subjektivní se ke skutkové podstatě §u 3 zákona o maření exekuce nevyžaduje nic jiného, než úmyslnost odnětí předmětu z úředního opatření. V tomto směru však nalézací soud zjišťuje, že obžalovaný věděl, že dotyčné věci jsou soudem zabaveny a že mimo to byl výkonným orgánem poučen o následcích odstranění zabavených kusů. Dovolává se tedy omylu o tom, že se pokládal z důvodů shora uvedených za oprávněna, zabavené věci prodati nebo jinak z úředního opatření odnítí, dovolává se stěžovatel omylu o ustanovení trestního zákona, který ho dle §u 3 tr. zák. nemůže omluviti. Stěžovatel přehlíží, že s hlediska §u 3 zákona o maření exekuce jde o ochranu soudních opatření proti svémocnému nakládání s věcí, opatřením takovým postiženou. Zakazuje proto prostě komukoliv, odnímati z úředního opatření předměty, úřadem neb z příkazu jeho obstavené nebo zabavené, byť se tak nedělo v úmyslu a za podmínek §u 1 cit. zák. Je proto také úplně lhostejno, byla-li snad exekuce provedena na předmět bezcenný nebo předmět vyňatý dle platných předpisů z exekuce vůbec. I v případech takových může býti zabavení odstraněno jen usnesením soudu (§ 39 ex. ř.). Zmateční stížnost jest neodůvodněnou a bylo ji zavrhnouti.

Rozsudek je však zmatečným ve smyslu §u 281 čís. 11 tr. ř., čehož ovšem stížnost neuplatňuje. Vyslovuje ztrátu práva volebního jako následek odsouzení pro přestupek dle §u 3 zák. o maření exekuce s odůvodněním, že čin spáchán byl z pohrutek nízkých a nečestných. Nalézací soud však přehlíží, že z práva, voliti do obce, jsou vyloučeni podle §u 3 čís. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. kdož . . . odsouzení byli pro takový zločin anebo takový přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obce. Přestupek dle §u 3 zák. o maření exekuce není takovým činem trestným, pro nějž by v případě odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. nabyl účinnosti, nastávala ztráta volebního práva do obcí a nebyla ztráta práva toho ani pozdějšími zákony naň rozšířena. Odstavec druhý §u 2 zák. o maření exekuce vyslovuje, že následky, nastávající podle zákonů v případě odsouzení pro přestupek podvodu, jsou spojeny jen s odsouzením pro trestné činy v §u 1 tohoto zákona naznačené. Nalézací soud tedy vykročil svým výrokem ze své moci trestní v neprospěch obžalovaného, takže ve smyslu §u 290 tr. ř. bylo uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 1455.

Výzvou k rozchodu (§ 283 tr. zák.) jest také vytlačování davu četnictvem z prostranství, kde byl konán rozpuštěný tábor lidu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1924, Kr I 433/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu